

VDANÁ ČI SVOBODNÁ?

—ROMÁN— B. M. CROKEROVÁ.

A sebe menší úspěch vede zas k novému úspěchu. S tuncem i Navřincevi začalo zase vřezávat. Hledalce četných vynikajících listů vyzýbely jej k spolupracovníctví a plátily za jeho příspěvky dobře a v hojnosti. Tak stal se opět člověkem neodvislým a více, než jindy, počal se uvažovat, aby vyběhl ven do poli a tam své štěstí hlasem provolával!

Obcas psával své ženě: slečna Westová, 365 Belgrave Square, Londýn a slečna Westová mezi všemi ostatními psaními v tuhle obálkách vždy horlivě psala po těchto dopisech, zastrácala je do své kapsy a byla-li sama, četla je. Peníze, blahobyt a přimášený jí obdiv arci nezůstaly na ni beze všeho účinku, ale jediný list od Vavřince, alespoň doposavad ještě, všechny tyto věci byl s to zastavit.

Právě že jeden z posledních těchto listů, který psal byl po mnohém a zralém uvažování a za mnohých přestavek mezi jednotlivými věťami a pisateli stále nuno hem více rozvažování a času, než kterýkoliv velký článek do noviny. List zněl:

—Holtova farma v Hiltu. Milovaná Madelino!

Poslední tvůj list ležl přede mnou a já píšu ti nyní, kdy celá do mánoštno uležla se k spánku a žádné zvuky není slyšeti, leč těchče tikání hodin. Tak při spisování mě epistoly, obsahu ležitého, nebude mě snad vyrovnávat nic a přistupují proto k dlu.

Především těš mi upřímně, že se máš dobře a jsi šťastna. Ze otec podává ti velké dárky lásky své a ze nejste si více tak cizí, ale znamenáš se shodujete. Doufám tudíž také, že jeho nakloněnost bude silna dost, by přiklonala šťastně přiznání, že jsi provdána, kteréžto mu, a sice co nejdříve učiniti musíš. Chápu zcela dobře, že zlé tě obává se bojíš, jsem úplně s to, vymyslí se do této situace a pochopují, že bude ti připadat nesnadno, aby jsi nově ten nádherný život, který musíš se ti zdáti pohádkou, jediným slovem změnila. Proto kdybys jsi neměla snad dosti odvahy, přiznání, kteréžto dřív nebo později přece jen učiniti musíš, učiniti sama, tedy vlož jen úkol ten na mne; dovol abych sám promluvil s tvým otcem!

Jsem hotov první boučku a výbuch jeho hněvu vzít na sebe, byl sebe mocnější. Vždyť koňočně nečinil jsem nic, zač bychom se stydět měli. Kdybych byl tužil, že jsi dědičkou milionářovou, nebyl bych, na to dávám ti své čestné slovo, nikdy na to pomyslí, abych se s tebou byl oženil. Ale poměry byly tenkrát tak naprosto jiné a já tobě, která jsi byla bez otce a bez domova, nabídl domov, jaký jen s to jsem byl poskytnouti. Tenkrát zdálo se, nerozcházely se cesty naše tak tuze, nic pak nepoukázvalo na závady, které nyní mezi námi se kladou.

—Ale ted', milá, ubohá má Madelino, stojíme na rozcestí. Musíš se rozhodnouti, chceš-li jíti na pravo nebo na levo, a máš volbu mezi mnou a svým otcem; mezi chudobou a bohatstvím.

Nechceš-li tvůj otec věřit, že máš nyní jméno jiné, musíme jej o tom doklady usvědčiti, a užavě-li pak své dvěře před tebou, nebudeš na tom lže, nežli před rokem. Jen bych ještě dodal, že kdybychom měli vyhlídky dostati se ještě jednou do tak hrozného situace, jako náměle zím, nikterak bych od tebe nepožadoval, aby jsi posavadní nádherný svůj domov opustila a vrátila se ke mně.

—Ale dnes jsou poměry naše již mnohem lepší. Bud' bohu chvála, jsem nyní opět úplně zdrav, jsem a to vydělávati chleba pro nás oba, a doufám, že doba nouze již pro vždy lež mezi námi. Příštího týdne pustím se opět znovu do práce.

Myslénka, abych žil zde děle v nečinosti s peněz tvého otce, je mi nenesitelná. Náš celý pobyt zde nestál ani tolik, co tvůj otec, jak mi sděláješ, nedávno vydal jen za psa, ale jsou to přece vždy jeho peníze, které uceny byly k němu jinému, a které jsem zpro něvěřil. V poslední době jsem ovšem nespoteboval nic ze všeho, neboť otevřel se mi nový zdroj přámiti; ale chtěl bych být i to, navrátiti mi každý hářel.

A tak tedy učiníme již jednou konec, milá Madelino, se vším tím taludšťastvím a s celou

klamnou hrou. Máme ted' opět pod nohama půdu pevnou, máme od něho byti živi, a doufám bezpečně, že se mi podati povznese se do výše. Ale jen postarám se do ještě, budeš-li ženou jen proto právním zastupce? Dáš bych za to, rad kolik let svého života, kdybych mohl ti poskytnouti jen desátý díl toho přepychu, ve kterém nyní toneš; ale diamantů, kýcháje a jiných drahých věcí podobného druhu nebudu dostati. Mohu ti, drahá Madelino, poskytnouti pouze to, co za peníze nelze koupiti, nerozdílné srdce, které s každou žilkou na lež tobě a jenom tobě! Tak, nyní jsem řekl, co jsem říci musel a očekávám jen jedinou řádku z tvé ruky, abych přišel do Londýna a tvého otce do našeho tamního zastavil. Věř mi, jest to jedině správné a pravé. To největší dvojvrstvné životy dale již větší nemůžeš, své místo je u svého muže a u svého dítěte.

Tři měsíce uplynuly, co Holtov vozík nám té odvezl a mohl to ubezpečiti, milá Madelino, že mi tyto tři měsíce připadly velmi dlouhé. Ale ty také měla jsi za tu čas dosti, vydobyti si srdce svého otce, neboť v tom směru, jak sam na sobě jsem byl zkusil, svedel něco takového v době i mnohem kratší, a jestli tvůj otec muzeum, za kterého jej pokládá, nemůže naše prosby oslyšeti, jsi jeho jediným dítětem, a on, jak pravíš, na rod a vzdělání klade velikou váhu, pak tedy jméno Wynnem nebude mi nepřijemno. V 12letém stáří náleželi jsme k anglickému baronství, a jako na titul ten nevyprávěl, ale mluvil, náš rod kdýkoliv je opět přijati.

Avšak světlo mě ulasnila a musím skončiti, ač mohl bych psati několik hodin ještě. Pro případ, že bych se snad nebyl vyslovil dosti zřetelně, opakují, že především jím prosím tě, za dovolení, abych tvého otce o snádku na šem zpravil. Jen řádkoček od tebe a přijdu ihned do Londýna. U vše ne lisc.

Tvůj Vavřince. Douška: Nemysli si, že si na to stěžují, že nebylo ti ani jedinkrát možno, k nám sem přijíti! Pochopte, že tvůj otec, nemajíce žádného zaměstnání, bývá stále doma, chce pak tebe mít u sebe a čtyři hodiny, které by vydávala la tvá návštěva zde, by chtěl mít ti ospravedlněny. Ty arci nemáš tolik odvahy, aby jsi jej obelhávala a podváděla.

Prosím, milovaná má Madelino, učiň toho vůbec vícekrát a v žádném směru. Telegrafická zprava od tebe, a do zítřka do večera sezná o pravdu!

Madelina čtla list zvolna a několikrát při tom se začerveněla a zbledla. Někteří věty přečetla i vícekrát a když dočetla na konec, začala zase od počátku. Pak složila psaní, schovala je do své toaletní skřítky a vstala klidně.

Jak byla rozčilená, znáti bylo na její obličej, když přistoupily si k oknu a pohrávají si s řetízky hodinek, zůstala státi. Její tvář byly zarudlé a čelo sušičeno.

Ze musil být Vavřince také tak netrpělivý! Proč jen nedo přál jí času? Co pak u muže, jakým byl její otec, byly tři měsíce, a byly to již opravdu tři měsíce, co s Vavřincem se rozloučila? Ano, bylo to v dubnu a nyní již na počátku července.

Její zraky bloudily zvolna elegantním pokojem s bledomodrým záclonám, nábytkem z růžové dřevy a dřevem, a perskými koberečky, za bloudily pak na toaletní stolek se stříbrnými lálvičkami, pouzdra a kartičky se zrcadlem se záclonou z pravých krajek a šetrkami na voňavky. A ted' v myslénkách celá uděšená, navrátila se zpět do téšného nuzného příbývku na Solferinském náměstí č. 2, do světnice s rozviklaným nábytkem, malým zrcátkem, sedáčkem bez ucha! Za chvíli má to stála opět již před toaletním stolem a pozorovala svůj obraz ve skvělém benátském zrcadle.

Jak zcela jinak vypadala ona nyní, než usouzená, osušená paní Wynnová, která byla otrokyň nenomého muže a královského děvka, na jejíž mladých brádrách spočívala celá tíha nuznej její dománošnosti a která tak málo měla naděje na budoucnost v srdci, jako neměla ani halere v kapsce. Zde před sebou spatřovala v plném rozkvětu zdraví a krásy zářící slečnu Westovu. Její bujná vlas uspořádaný byl dovednou rukou Josefa v ladný účes, krásně, stihla postava v prostém, ale bozavdně přibíhajícím úboru, který stál jedno jediné, Mladé dívky v její opásku byly divy vykládány, podobně než drabokými blystěly se na její přestech. Přicházela právě od bankovního slouhu, při níž přischovavali jí dva napudrovaní sluhové a stolník, který vypadal jako nápký otec duchovní, nádherně povoz ozářoval její rozkazů příkazy vrátil domů a otevřeným oknem, bylo lze slyšeti netrpělivé dusot kouti, které stáli svých šest set kolen.

Madelina chtěla právě odejiti k dověřitelkám štěstím, u kterých jí nastavovali slavnosti, chtěla zastaviti místo matky, "Vědělať" z vlastní zkušeností, křtek umílo, umílo hlav u bractvi se bude po ní v obdivu a ona tak ráda nechtěla se oddávat? Také v posledních měsících postihla při sobě záblbění v slavnostech, které jí byly do sud neznaný, a ted' tedy požadoval Vavřince, aby všcho pro ní za nic se zlehka stihla zavaz se svého tajemství a stala tu opět a žila jako osušená, pokorná, nepatrná paní Wynnová, jako žena nezaměstnaného advokáta.

Ze Vavřinci zůstane věrna a oddaná, rozumělo se samo sebou; nikdy, nikdy mezi ní a jím nemohlo tonu jináče. Ale tento strasný kontrast mezi poměry minulými a nynějšími! "No, on musí mi popříti trochu času, musí!" Tak skončila svou vztávnou samolibnou. "Až tatínek se všecko dozví, budu, o tom jsem pevně přesvědčena, opět chudá jako dřív a nikdy nepojedu již ve vlastním svém povozu, nikdy se ote nebudu mít žádné patřičské i bohy."

A mladá ta bytost, která takto sama k sobě mluvila, byla tařá, která ještě před několika měsíci vlastní své šaty zastavila, aby o patřila Vavřinci nejnutnější potřeby pro život a která kolik hodin cesty šla pěšky, aby uspořila několik fonýků!

Náhle zblázniti je vždy strašlivou zkouškou, zkouškou kamemem pro každý živ vnitřního, morálního člověka a tím nebezpečnější, pakli takový mladý, hezky tvor, jenž nakloněn k přepychu je vrozená, jenž potud žil v nejnuznějším poměrech, a snad i hlad trpěl, náhle octne se v užívání tak ohromného jmění a jako jediná dcera a dědička přebohatého, štědrého člověka a to jest nyní házet kolem sebe s tisíci líbami co dřív počítati musila s fonýky.

—To musím všechno měl Vavřinci ušně. Nespomůžie nie, mým se toho odvažít, jinak nedá se to dělat," pravila sama k sobě, zvolne na děve aby jí přišlo oblékat. "Pouhý dopis na to nestačí. Pomůži nejlípější masky a se příležitosti, abych, byl i jen na půl hodiny, si tam vyjela a Vavřince přesvědčila, že musíme ještě děle čekati a že musí mti ztrpěti."

A vskukna, jeho trpělivost byla těžce zkoušena. Každého rána odhával na silnici, aby psal po postovním poslédku, který do dvorce přišel často nedocházivale, ale psaní z milované ruky nedocházelo.

Madelina arci předsedala si pevně, že vyjde si do dvorce, ale den za dnem nájel, aniž vhodná příležitost se naskytovala a aniž měla odvahy, umysl svůj převést. Tak minul týden. Vavřince již se obával, že snad je nemocna. Neměl snad jít do Londýna, aby se po ní pozřel? A sotva myslénka ta v něm vznikla, již také jal se jí prováděti. Strach a starost každý jiný pocit zatlačovaly; převěklí se jen rychle, seděl paní Holtové svůj umysl, vybral se přšky na nádraží půl hodiny vzdálené a koupil si tam zpáteční lístek třetí třídy do Londýna.

Byl parný den červencový. Dlažba na uličkách sála žhavým vedrem, vzduch byl dusný, a lidé začínali již pomyslet na letní pobyt ve skotských horách anebo u moře. Přes to na cestě z nádraží do Belgrave Square potkal velký počet nádherných povozů, před silně majitelky chránily se před životními pupsky slunečnicí s životními slunečnicí. Jeden takový povoz zahrnul kolem rohu právě ve chvíli, když Vavřince chtěl přejiti dlažbu a jeho pohled padl na elegantní dvěma nádhernými kulisáky tažený landauer, s napudrovaným kočm a sluhou na kozlíku. Ve vozu seděly dvě dámy v světlých letních oblecích, na předním sedadle pak seděl mladý muž, jenž měl rukavice levanulové barvy a květinu v knoflíkové dře.

Jedna z dam, alespoň pokud tykalo se tmařej, skvouchých se oči, zastíněných rembrandtovským kloboukem a slunečnicem, zdála se býti trochu podobna Madelino.

—Ale to přece nemohla býti ona slečna Westová, která v čestném úboru, který stál jedno jediné, Mladé dívky v její opásku byly divy vykládány, podobně než drabokými blystěly se na její přestech. Přicházela právě od bankovního slouhu, při níž přischovavali jí dva napudrovaní sluhové a stolník, který vypadal jako nápký otec duchovní, nádherně povoz ozářoval její rozkazů příkazy vrátil domů a otevřeným oknem, bylo lze slyšeti netrpělivé dusot kouti, které stáli svých šest set kolen.

Madelina chtěla právě odejiti k dověřitelkám štěstím, u kterých jí nastavovali slavnosti, chtěla zastaviti místo matky, "Vědělať" z vlastní zkušeností, křtek umílo, umílo hlav u bractvi se bude po ní v obdivu a ona tak ráda nechtěla se oddávat? Také v posledních měsících postihla při sobě záblbění v slavnostech, které jí byly do sud neznaný, a ted' tedy požadoval Vavřince, aby všcho pro ní za nic se zlehka stihla zavaz se svého tajemství a stala tu opět a žila jako osušená, pokorná, nepatrná paní Wynnová, jako žena nezaměstnaného advokáta.

Ze Vavřinci zůstane věrna a oddaná, rozumělo se samo sebou; nikdy, nikdy mezi ní a jím nemohlo tonu jináče. Ale tento strasný kontrast mezi poměry minulými a nynějšími! "No, on musí mi popříti trochu času, musí!" Tak skončila svou vztávnou samolibnou. "Až tatínek se všecko dozví, budu, o tom jsem pevně přesvědčena, opět chudá jako dřív a nikdy nepojedu již ve vlastním svém povozu, nikdy se ote nebudu mít žádné patřičské i bohy."

A mladá ta bytost, která takto sama k sobě mluvila, byla tařá, která ještě před několika měsíci vlastní své šaty zastavila, aby o patřila Vavřinci nejnutnější potřeby pro život a která kolik hodin cesty šla pěšky, aby uspořila několik fonýků!

Náhle zblázniti je vždy strašlivou zkouškou, zkouškou kamemem pro každý živ vnitřního, morálního člověka a tím nebezpečnější, pakli takový mladý, hezky tvor, jenž nakloněn k přepychu je vrozená, jenž potud žil v nejnuznějším poměrech, a snad i hlad trpěl, náhle octne se v užívání tak ohromného jmění a jako jediná dcera a dědička přebohatého, štědrého člověka a to jest nyní házet kolem sebe s tisíci líbami co dřív počítati musila s fonýky.

—To musím všechno měl Vavřinci ušně. Nespomůžie nie, mým se toho odvažít, jinak nedá se to dělat," pravila sama k sobě, zvolne na děve aby jí přišlo oblékat. "Pouhý dopis na to nestačí. Pomůži nejlípější masky a se příležitosti, abych, byl i jen na půl hodiny, si tam vyjela a Vavřince přesvědčila, že musíme ještě děle čekati a že musí mti ztrpěti."

A vskukna, jeho trpělivost byla těžce zkoušena. Každého rána odhával na silnici, aby psal po postovním poslédku, který do dvorce přišel často nedocházivale, ale psaní z milované ruky nedocházelo.

Madelina arci předsedala si pevně, že vyjde si do dvorce, ale den za dnem nájel, aniž vhodná příležitost se naskytovala a aniž měla odvahy, umysl svůj převést. Tak minul týden. Vavřince již se obával, že snad je nemocna. Neměl snad jít do Londýna, aby se po ní pozřel? A sotva myslénka ta v něm vznikla, již také jal se jí prováděti. Strach a starost každý jiný pocit zatlačovaly; převěklí se jen rychle, seděl paní Holtové svůj umysl, vybral se přšky na nádraží půl hodiny vzdálené a koupil si tam zpáteční lístek třetí třídy do Londýna.

Byl parný den červencový. Dlažba na uličkách sála žhavým vedrem, vzduch byl dusný, a lidé začínali již pomyslet na letní pobyt ve skotských horách anebo u moře. Přes to na cestě z nádraží do Belgrave Square potkal velký počet nádherných povozů, před silně majitelky chránily se před životními pupsky slunečnicí s životními slunečnicí. Jeden takový povoz zahrnul kolem rohu právě ve chvíli, když Vavřince chtěl přejiti dlažbu a jeho pohled padl na elegantní dvěma nádhernými kulisáky tažený landauer, s napudrovaným kočm a sluhou na kozlíku. Ve vozu seděly dvě dámy v světlých letních oblecích, na předním sedadle pak seděl mladý muž, jenž měl rukavice levanulové barvy a květinu v knoflíkové dře.

—Ale to přece nemohla býti ona slečna Westová, která v čestném úboru, který stál jedno jediné, Mladé dívky v její opásku byly divy vykládány, podobně než drabokými blystěly se na její přestech. Přicházela právě od bankovního slouhu, při níž přischovavali jí dva napudrovaní sluhové a stolník, který vypadal jako nápký otec duchovní, nádherně povoz ozářoval její rozkazů příkazy vrátil domů a otevřeným oknem, bylo lze slyšeti netrpělivé dusot kouti, které stáli svých šest set kolen.

Madelina chtěla právě odejiti k dověřitelkám štěstím, u kterých jí nastavovali slavnosti, chtěla zastaviti místo matky, "Vědělať" z vlastní zkušeností, křtek umílo, umílo hlav u bractvi se bude po ní v obdivu a ona tak ráda nechtěla se oddávat? Také v posledních měsících postihla při sobě záblbění v slavnostech, které jí byly do sud neznaný, a ted' tedy požadoval Vavřince, aby všcho pro ní za nic se zlehka stihla zavaz se svého tajemství a stala tu opět a žila jako osušená, pokorná, nepatrná paní Wynnová, jako žena nezaměstnaného advokáta.

Ze Vavřinci zůstane věrna a oddaná, rozumělo se samo sebou; nikdy, nikdy mezi ní a jím nemohlo tonu jináče. Ale tento strasný kontrast mezi poměry minulými a nynějšími! "No, on musí mi popříti trochu času, musí!" Tak skončila svou vztávnou samolibnou. "Až tatínek se všecko dozví, budu, o tom jsem pevně přesvědčena, opět chudá jako dřív a nikdy nepojedu již ve vlastním svém povozu, nikdy se ote nebudu mít žádné patřičské i bohy."

A mladá ta bytost, která takto sama k sobě mluvila, byla tařá, která ještě před několika měsíci vlastní své šaty zastavila, aby o patřila Vavřinci nejnutnější potřeby pro život a která kolik hodin cesty šla pěšky, aby uspořila několik fonýků!

Náhle zblázniti je vždy strašlivou zkouškou, zkouškou kamemem pro každý živ vnitřního, morálního člověka a tím nebezpečnější, pakli takový mladý, hezky tvor, jenž nakloněn k přepychu je vrozená, jenž potud žil v nejnuznějším poměrech, a snad i hlad trpěl, náhle octne se v užívání tak ohromného jmění a jako jediná dcera a dědička přebohatého, štědrého člověka a to jest nyní házet kolem sebe s tisíci líbami co dřív počítati musila s fonýky.

—To musím všechno měl Vavřinci ušně. Nespomůžie nie, mým se toho odvažít, jinak nedá se to dělat," pravila sama k sobě, zvolne na děve aby jí přišlo oblékat. "Pouhý dopis na to nestačí. Pomůži nejlípější masky a se příležitosti, abych, byl i jen na půl hodiny, si tam vyjela a Vavřince přesvědčila, že musíme ještě děle čekati a že musí mti ztrpěti."

A vskukna, jeho trpělivost byla těžce zkoušena. Každého rána odhával na silnici, aby psal po postovním poslédku, který do dvorce přišel často nedocházivale, ale psaní z milované ruky nedocházelo.

Madelina arci předsedala si pevně, že vyjde si do dvorce, ale den za dnem nájel, aniž vhodná příležitost se naskytovala a aniž měla odvahy, umysl svůj převést. Tak minul týden. Vavřince již se obával, že snad je nemocna. Neměl snad jít do Londýna, aby se po ní pozřel? A sotva myslénka ta v něm vznikla, již také jal se jí prováděti. Strach a starost každý jiný pocit zatlačovaly; převěklí se jen rychle, seděl paní Holtové svůj umysl, vybral se přšky na nádraží půl hodiny vzdálené a koupil si tam zpáteční lístek třetí třídy do Londýna.

Byl parný den červencový. Dlažba na uličkách sála žhavým vedrem, vzduch byl dusný, a lidé začínali již pomyslet na letní pobyt ve skotských horách anebo u moře. Přes to na cestě z nádraží do Belgrave Square potkal velký počet nádherných povozů, před silně majitelky chránily se před životními pupsky slunečnicí s životními slunečnicí. Jeden takový povoz zahrnul kolem rohu právě ve chvíli, když Vavřince chtěl přejiti dlažbu a jeho pohled padl na elegantní dvěma nádhernými kulisáky tažený landauer, s napudrovaným kočm a sluhou na kozlíku. Ve vozu seděly dvě dámy v světlých letních oblecích, na předním sedadle pak seděl mladý muž, jenž měl rukavice levanulové barvy a květinu v knoflíkové dře.

Jedna z dam, alespoň pokud tykalo se tmařej, skvouchých se oči, zastíněných rembrandtovským kloboukem a slunečnicem, zdála se býti trochu podobna Madelino.

—Ale to přece nemohla býti ona slečna Westová, která v čestném úboru, který stál jedno jediné, Mladé dívky v její opásku byly divy vykládány, podobně než drabokými blystěly se na její přestech. Přicházela právě od bankovního slouhu, při níž přischovavali jí dva napudrovaní sluhové a stolník, který vypadal jako nápký otec duchovní, nádherně povoz ozářoval její rozkazů příkazy vrátil domů a otevřeným oknem, bylo lze slyšeti netrpělivé dusot kouti, které stáli svých šest set kolen.

Madelina chtěla právě odejiti k dověřitelkám štěstím, u kterých jí nastavovali slavnosti, chtěla zastaviti místo matky, "Vědělať" z vlastní zkušeností, křtek umílo, umílo hlav u bractvi se bude po ní v obdivu a ona tak ráda nechtěla se oddávat? Také v posledních měsících postihla při sobě záblbění v slavnostech, které jí byly do sud neznaný, a ted' tedy požadoval Vavřince, aby všcho pro ní za nic se zlehka stihla zavaz se svého tajemství a stala tu opět a žila jako osušená, pokorná, nepatrná paní Wynnová, jako žena nezaměstnaného advokáta.

Ze Vavřinci zůstane věrna a oddaná, rozumělo se samo sebou; nikdy, nikdy mezi ní a jím nemohlo tonu jináče. Ale tento strasný kontrast mezi poměry minulými a nynějšími! "No, on musí mi popříti trochu času, musí!" Tak skončila svou vztávnou samolibnou. "Až tatínek se všecko dozví, budu, o tom jsem pevně přesvědčena, opět chudá jako dřív a nikdy nepojedu již ve vlastním svém povozu, nikdy se ote nebudu mít žádné patřičské i bohy."

A mladá ta bytost, která takto sama k sobě mluvila, byla tařá, která ještě před několika měsíci vlastní své šaty zastavila, aby o patřila Vavřinci nejnutnější potřeby pro život a která kolik hodin cesty šla pěšky, aby uspořila několik fonýků!

Náhle zblázniti je vždy strašlivou zkouškou, zkouškou kamemem pro každý živ vnitřního, morálního člověka a tím nebezpečnější, pakli takový mladý, hezky tvor, jenž nakloněn k přepychu je vrozená, jenž potud žil v nejnuznějším poměrech, a snad i hlad trpěl, náhle octne se v užívání tak ohromného jmění a jako jediná dcera a dědička přebohatého, štědrého člověka a to jest nyní házet kolem sebe s tisíci líbami co dřív počítati musila s fonýky.

—To musím všechno měl Vavřinci ušně. Nespomůžie nie, mým se toho odvažít, jinak nedá se to dělat," pravila sama k sobě, zvolne na děve aby jí přišlo oblékat. "Pouhý dopis na to nestačí. Pomůži nejlípější masky a se příležitosti, abych, byl i jen na půl hodiny, si tam vyjela a Vavřince přesvědčila, že musíme ještě děle čekati a že musí mti ztrpěti."

A vskukna, jeho trpělivost byla těžce zkoušena. Každého rána odhával na silnici, aby psal po postovním poslédku, který do dvorce přišel často nedocházivale, ale psaní z milované ruky nedocházelo.

Madelina arci předsedala si pevně, že vyjde si do dvorce, ale den za dnem nájel, aniž vhodná příležitost se naskytovala a aniž měla odvahy, umysl svůj převést. Tak minul týden. Vavřince již se obával, že snad je nemocna. Neměl snad jít do Londýna, aby se po ní pozřel? A sotva myslénka ta v něm vznikla, již také jal se jí prováděti. Strach a starost každý jiný pocit zatlačovaly; převěklí se jen rychle, seděl paní Holtové svůj umysl, vybral se přšky na nádraží půl hodiny vzdálené a koupil si tam zpáteční lístek třetí třídy do Londýna.

Byl parný den červencový. Dlažba na uličkách sála žhavým vedrem, vzduch byl dusný, a lidé začínali již pomyslet na letní pobyt ve skotských horách anebo u moře. Přes to na cestě z nádraží do Belgrave Square potkal velký počet nádherných povozů, před silně majitelky chránily se před životními pupsky slunečnicí s životními slunečnicí. Jeden takový povoz zahrnul kolem rohu právě ve chvíli, když Vavřince chtěl přejiti dlažbu a jeho pohled padl na elegantní dvěma nádhernými kulisáky tažený landauer, s napudrovaným kočm a sluhou na kozlíku. Ve vozu seděly dvě dámy v světlých letních oblecích, na předním sedadle pak seděl mladý muž, jenž měl rukavice levanulové barvy a květinu v knoflíkové dře.

—Ale to přece nemohla býti ona slečna Westová, která v čestném úboru, který stál jedno jediné, Mladé dívky v její opásku byly divy vykládány, podobně než drabokými blystěly se na její přestech. Přicházela právě od bankovního slouhu, při níž přischovavali jí dva napudrovaní sluhové a stolník, který vypadal jako nápký otec duchovní, nádherně povoz ozářoval její rozkazů příkazy vrátil domů a otevřeným oknem, bylo lze slyšeti netrpělivé dusot kouti, které stáli svých šest set kolen.

Madelina chtěla právě odejiti k dověřitelkám štěstím, u kterých jí nastavovali slavnosti, chtěla zastaviti místo matky, "Vědělať" z vlastní zkušeností, křtek umílo, umílo hlav u bractvi se bude po ní v obdivu a ona tak ráda nechtěla se oddávat? Také v posledních měsících postihla při sobě záblbění v slavnostech, které jí byly do sud neznaný, a ted' tedy požadoval Vavřince, aby všcho pro ní za nic se zlehka stihla zavaz se svého tajemství a stala tu opět a žila jako osušená, pokorná, nepatrná paní Wynnová, jako žena nezaměstnaného advokáta.

Ze Vavřinci zůstane věrna a oddaná, rozumělo se samo sebou; nikdy, nikdy mezi ní a jím nemohlo tonu jináče. Ale tento strasný kontrast mezi poměry minulými a nynějšími! "No, on musí mi popříti trochu času, musí!" Tak skončila svou vztávnou samolibnou. "Až tatínek se všecko dozví, budu, o tom jsem pevně přesvědčena, opět chudá jako dřív a nikdy nepojedu již ve vlastním svém povozu, nikdy se ote nebudu mít žádné patřičské i bohy."

A mladá ta bytost, která takto sama k sobě mluvila, byla tařá, která ještě před několika měsíci vlastní své šaty zastavila, aby o patřila Vavřinci nejnutnější potřeby pro život a která kolik hodin cesty šla pěšky, aby uspořila několik fonýků!

Náhle zblázniti je vždy strašlivou zkouškou, zkouškou kamemem pro každý živ vnitřního, morálního člověka a tím nebezpečnější, pakli takový mladý, hezky tvor, jenž nakloněn k přepychu je vrozená, jenž potud žil v nejnuznějším poměrech, a snad i hlad trpěl, náhle octne se v užívání tak ohromného jmění a jako jediná dcera a dědička přebohatého, štědrého člověka a to jest nyní házet kolem sebe s tisíci líbami co dřív počítati musila s fonýky.

—To musím všechno měl Vavřinci ušně. Nespomůžie nie, mým se toho odvažít, jinak nedá se to dělat," pravila sama k sobě, zvolne na děve aby jí přišlo oblékat. "Pouhý dopis na to nestačí. Pomůži nejlípější masky a se příležitosti, abych, byl i jen na půl hodiny, si tam vyjela a Vavřince přesvědčila, že musíme ještě děle čekati a že musí mti ztrpěti."

A vskukna, jeho trpělivost byla těžce zkoušena. Každého rána odhával na silnici, aby psal po postovním poslédku, který do dvorce přišel často nedocházivale, ale psaní z milované ruky nedocházelo.

Madelina arci předsedala si pevně, že vyjde si do dvorce, ale den za dnem nájel, aniž vhodná příležitost se naskytovala a aniž měla odvahy, umysl svůj převést. Tak minul týden. Vavřince již se obával, že snad je nemocna. Neměl snad jít do Londýna, aby se po ní pozřel? A sotva myslénka ta v něm vznikla, již také jal se jí prováděti. Strach a starost každý jiný pocit zatlačovaly; převěklí se jen rychle, seděl paní Holtové svůj umysl, vybral se přšky na nádraží půl hodiny vzdálené a koupil si tam zpáteční lístek třetí třídy do Londýna.

Byl parný den červencový. Dlažba na uličkách sála žhavým vedrem, vzduch byl dusný, a lidé začínali již pomyslet na letní pobyt ve skotských horách anebo u moře. Přes to na cestě z nádraží do Belgrave Square potkal velký počet nádherných povozů, před silně majitelky chránily se před životními pupsky slunečnicí s životními slunečnicí. Jeden takový povoz zahrnul kolem rohu právě ve chvíli, když Vavřince chtěl přejiti dlažbu a jeho pohled padl na elegantní dvěma nádhernými kulisáky tažený landauer, s napudrovaným kočm a sluhou na kozlíku. Ve vozu seděly dvě dámy v světlých letních oblecích, na předním sedadle pak seděl mladý muž, jenž měl rukavice levanulové barvy a květinu v knoflíkové dře.

Jedna z dam, alespoň pokud tykalo se tmařej, skvouchých se oči, zastíněných rembrandtovským kloboukem a slunečnicem, zdála se býti trochu podobna Madelino.

—Ale to přece nemohla býti ona slečna Westová, která v čestném úboru, který stál jedno jediné, Mladé dívky v její opásku byly divy vykládány, podobně než drabokými blystěly se na její přestech. Přicházela právě od bankovního slouhu, při níž přischovavali jí dva napudrovaní sluhové a stolník, který vypadal jako nápký otec duchovní, nádherně povoz ozářoval její rozkazů